

Rozważania Biblijne – 15 stycznia 2023

Pierwsze czytanie - z księgi Izajasza 49,3-6

Pan rzekł mi: «Tyś Sługą moim, <Izraelu>, w tobie się rozstawię». Teraz przemówił Pan, który mnie ukształtował od urodzenia na swego Sługę, bym nawrócił do Niego Jakuba i zgromadził Mu Izraela. Wsławiłem się w oczach Pana, Bóg mój stał się moją siłą. A mówił: «To zbyt mało, iż jesteś Mi Sługą dla podźwignięcia pokoleń Jakuba i sprowadzenia ocalałych z Izraela! Ustanowię cię światłością dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi»

- Czytany dziś fragment z księgi Izajasza należy do tak zwanych «Piesni o Słudze». Wszystkie cztery, zaadresowane są do narodu wybranego, doświadczającego szczególnych trudności. Pochodzą z szóstego wieku przed naszą erą - z czasu niewoli babilońskiej.

«Tyś Sługą moim, <Izraelu>, w tobie się rozstawię »

- Izajasz przypomina te słowa ludziom, którzy uginają się pod ciężarem trudności, którzy myślą czasem, że Bóg ich opuścił... Izajasz przypomina im, zapewnia ich, że nadal są narodem wybranym, że Bóg zawsze pozostanie wierny Przymierzu, które z nimi zawarł.
- Sługą jest tu nie jednostka ale cały naród wybrany.

« Pan, który mnie ukształtował od urodzenia na swego Sługę, bym nawrócił do Niego Jakuba i zgromadził Mu Izraela. »

- Izajasz mówi, że Bóg nie tylko o nich nie zapomniał ale nadal liczy na nich, liczy, że wypełnia powierzona im misja : **« w tobie się rozstawię »**.
- Izajasz zapowiada tymi słowami bliskie wyzwolenie z deportacji babilońskiej. Wyprowadzenie narodu wybranego z niewoli babilońskiej będzie bowiem dowodem na to, że Bóg wyzwala swój lud. W ten sposób wyzwoleni, mogą się stać wyzwolicielami innych. Nie sami z siebie ale dając świadectwo o doznanej łasce od Boga.
W tamtych czasach, kiedy jakiś naród został podbity i deportowany, interpretowano to, jako niepowodzenie jego Boga. Tak więc wybawienie narodu wybranego z niewoli, ukazywało narodom pogańskim wyższość Boga Jedynego nad ich bogami.

Tytuł Sługi, przyznany narodowi wybranemu gdy znajdował się jeszcze w niewoli babilońskiej, wyraża dwie rzeczy :

1. Zapewnienie wsparcia i pomocy od Boga
2. Powierzenie mu misji : umacniania braci w wierze, że Bóg ich wybawi i dawania świadectwa o tym wybawieniu wobec całego świata. W ten sposób inni rozpoznają w Bogu Zbawiciela i uwierzą, że On może także ich zbawić.

« Ustanowię cię światłością dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi»

- Boży plan zbawienia ludzi jest wyrazem Jego miłości i pragnienia, by byli szczęśliwi. Dotyczy on wszystkich ludzi, nie tylko narodu wybranego.
- Dotąd myślno, że tego zbawienia dokona Mesjasz. Wyobrazano sobie, że będzie nim jeden z królów Izraela. W czytany dziś fragmencie, Izajasz sugeruje, że będzie nim cały naród wybrany, któremu Bóg powierzył misję w służbie całego świata.

« Teraz przemówił Pan, który mnie ukształtował od urodzenia na swego Sługę, bym nawrócił do Niego Jakuba i zgromadził Mu Izraela. »

- Jeśli tym Sługa jest Izrael to co znaczy, że « zgromadzi Izraela »?

Izajasz zwraca się tu szczególnie do tak zwanej « małej reszty Izraela » czyli do tych, których wiara nie zachwiała się w czasie niewoli. To właśnie ich powołuje Bóg do zgromadzenia i do nawrócenia całego ludu Izraela. Na tym polega pierwszy etap ich misji.

« Ustanowię cię światłością dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi »

- To jest drugi etap misji « małej reszty »: pomoc całemu narodowi wybranemu tak się nawrócić, by w ten sposób dał świadectwo o Mocy i Miłości Boga Jedyneego wobec wszystkich ludzi na świecie, aż po kraniec ziemi”. Inaczej mówiąc, odnowa narodu wybranego wpisana jest w plany Boże jako preludium zbawienia wszystkich ludzi. Dla wielu współczesnych Izajaszowi, zapowiedzi te wydawały się nierzeczywiste. Trudno było im uwierzyć, że ludzie, którzy doznali wielkiego cierpienia, którzy byli ofiarami przemocy i prześladowan, którzy zwatpili w Boga, że oni na nowo zaufają, że powrócą do Boga. To dlatego wielkim świadectwem jest uzdrowienie wewnętrzne tak ciężko doświadczonych ludzi, bo tylko Bóg może sprawić, że ich rany się zabliznia i że na nowo, bezgranicznie Mu zaufają.

« Pan rzekł mi.... Teraz przemówił Pan »

- Izajasz podkreśla, że jest tylko rzecznikiem Boga

« Bóg mój stał się moją siłą. On troszczy się o mnie. »

- Izajasz kieruje te słowa nadziei do swych rodaków. Chce ich podnieść na duchu.
- Są to słowa pokory człowieka, który w wirze beznadziei wie, że jego jedynym ratunkiem jest Bóg.

PSALM 40

*Złożyłem w Panu całą nadzieję;
On schylił się nade mną
i wysłuchał mego wołania.
I włożył w moje usta śpiew nowy,
pieśń dla naszego Boga.*

*Wielu zobaczy i przejmie ich trwoga,
i położą swą ufność w Panu.
Nie chciałeś ofiary krwawej ani obiaty,
lecz otwarłeś mi uszy;
całopalenia i żertwy za grzech nie żądałeś.*

*Wtedy powiedziałem: «Oto przychodzę;
w zwoju księgi o mnie napisano:
Jest moją radością, mój Boże, czynić Twoją wolę,
a Prawo Twoje mieszka w moim wnętrzu»*

*Głosiłem Twoją sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu;
oto nie powściągałem warg moich - Ty wiesz, o Panie.
Sprawiedliwości Twojej nie kryłem w głębi serca.
Głosiłem Twoją wierność i pomoc.
Nie tałem Twej łaski ani Twej wierności
przed wielkim zgromadzeniem.*

« Nie chciałeś ofiary krwawej ani obiaty (...) całopalenia i żertwy za grzech nie żądałeś. »

- Zaskakujące są to słowa wiedząc, że naród wybrany śpiewał psalmy w czasie składania ofiar w Świątyni Jerozolimskiej. Oto ich znaczenie : « *Panie, wiem, że to, co najbardziej liczy się dla Ciebie to nie ofiara sama w sobie ale nastawienie serca tego, który ją składa.* »

« Nie chciałeś ofiary krwawej ani obiaty, lecz otwarłeś mi uszy; całopalenia i żertwy za grzech nie żądałeś. Wtedy powiedziałem: «Oto przychodzę. »

- Historia biblijna ukazuje proces kształtowania się wiary narodu wybranego. Śpiewany dziś psalm mówi o ostatnim etapie pedagogii proroków.
- Historia obrzędu składania ofiar toczy się równolegle do historii poznawania Boga. Lacinskie « *sacrum facere* » (składac ofiare) znaczy dosłownie : czynić *sacrum* czyli wchodzić w kontakt czy w komunie z Bogiem.

W miarę rozwoju wiary i poznawania Boga, rozwija się też rytuał składania ofiar.

1. To nie naród wybrany zapoczątkował składanie ofiar Bogu. Jeszcze długo przed nim, czyniły to ludy ze Środkowego Wschodu.
2. Historia biblijna ukazuje, że naród wybrany zawsze składał ofiary. Wszystkie ich formy były środkiem komunikacji z Bogiem. W języku hebrajskim « składac ofiare » znaczy « zbliżać się do Boga ».
3. Ofiary składane przez naród wybrany przypominają te, które składały inne ludy, sąsiadujące z nimi. Była w nich jednak znacząca różnica: Izraelczycy nie składali ofiar z ludzi. Bog Izraela jest Bogiem Życia, zatem niewyobrażalna jest myśl, że ktoś pragnący zbliżyć się do Niego musi zabić innego człowieka.
 - Abraham ofiarował swego jedyne go syna Bogu ale go nie zabił...

I) Znaczenie składania ofiar Bogu.

- Sens i znaczenie składanych ofiar zmieniały się wraz z poznawaniem Boga. Na początku, rytuały składania ofiar miały wydźwięk magiczny, ich celem było « przekupienie » Boga...by zasłużyć sobie na Jego łaski...
Z czasem, naród wybrany zrozumiał, że to Bog umiłował nas pierwszy...że Jego łaski są za darmo, że nie trzeba na nie zasłużyć...w ten sposób składanie ofiary stało się gestem miłości i wdzięczności Bogu, straciło swą magiczność stając się znakiem Przymierza.
- Cała pedagogia biblijna kształtuje człowieka tak, by przestał żyć w stylu « coś za coś », by przestał kalkulować, bowiem dopiero wtedy może wejść w nowy wymiar życia, w wymiar Bożej Łaski, która jest darmowa.

II) Przedmiot składanych ofiar.

- Bog kształtował wiarę narodu wybranego za pośrednictwem proroków, którzy tłumaczyli, upominali, pocieszali....
 - *« Cóż ci mogę uczynić, Efraimie, co pocznę z tobą Judo? Miłość wasza podobna do chmur na świtaniu albo do rosy, która prędko znika. Dlatego ciosałem ich przez proroków, słowami ust moich zabijałem, a Prawo moje zabłysło jak światło. **Miłości pragnę, nie krwawej ofiary, poznania Boga bardziej niż całopaleń.** » (Oz 6,4-6)*
- Z czasem naród wybrany zrozumiał, że składac ofiary Bogu nie znaczy zabijac, by żyć ale propagować życie, pomagać innym żyć. To w ten sposób, człowiek zbliża się do Boga, który jest Życiem. Idealna ofiara stała się służba braciom. Mówią o tym wszystkie cztery teksty « Piosni o Sludze ».

« Nie chciałeś ofiary krwawej ani obiaty, lecz otwarłeś mi uszy. »

- Od początku świata, Bog otwiera uszy człowieka, aby trwać z nim w dialogu Miłości.
- Od zawarcia Przymierza na Synaju, składanie ofiar ze zwierząt symbolizowało wolę przynależenia do Boga.
W Nowym Przymierzu, to przynależenie jest totalne, a ofiary składane Bogu mają wyłącznie wymiar duchowy.

STRASBOURG

- **Polska Misja Katolicka w Strasburgu,**
 - ❖ ks. Ryszard Górski
- **Parafia Notre Dame de Lourdes**
 - ❖ 9, rue du Hohwald 67000 Strasbourg
 - ❖ tel: 03.88.32.31.60